

ENGEL

Mijn lieve oma hield me altijd voor dat op mijn schouder een engel met me meereist. Ik vind dat wel een interessante gedachte, zo'n onzichtbare bodyguard. Langzamerhand ga ik er ook werkelijk in geloven.

In het laatste etmaal van mijn route naar het uiterste noorden van de Botnische Golf ben ik op het voordek bezig met een verbetering aan de bulletalie. Om het af te maken, kruip ik op handen en knieën naar achteren. Als ik bijna bij de kuip ben, blijft mijn lifeline steken. Ik draai me om. De roerganger houdt mij scherp in de gaten en ziet niet dat achter hem een bijna dubbelhoge golf komt aanrollen. En als hij hem ziet, is het te laat om er nog op te anticiperen. De boot wordt dertig graden uit z'n koers gezet. Geluidloos komt de nog niet gezeerde giek over. Ik zie hem niet eens, want ik zit te prutsen aan de lifeline. Ik voel hem wel! Precies op mijn rechterslaap beroert hij even de paar haren die daar nog zitten. De mokerslag waarmee hij me naar de andere wereld had kunnen brengen, is geen centimeter te vroeg afgeremd doordat een van de lijnen van de nieuwe bulletalieconstructie de kar op de overloop blokkeerde. De roerganger had even tevoren die losliggende en voor hem nog onbekende lijn goed vastgezet. Waarom? Hij wist het niet, zomaar een spontane ingeving.

Op de terugtocht naar het zuiden nemen we de kanalenroute. Grote schrik als ik midden op het meer Vättern bij een routine-inspectie in de machinekamer de koelvloeistof uit een van de pijpverbindingen van de warmte-wisselaar zie sijpelen. Dan zie ik de hevig trillende koelvloeistofpomp en de half weggezakte startmotor. Een van de twee bouten die dat hele zaakje op een stevige steun bij elkaar houden, ligt tegen het vliegwiel te jekkeren. De losgedraaide moer zit tien centimeter lager klem. Noodstop. Ik krijg de moer te pakken. Het is een zelfborgend type, maar er blijkt geen fibertje in te zitten. Ik verwens degene die dit heeft gemonteerd en bekijk de bout. Door het klapperen tussen drie trillende metaaldelen zit daar bijna geen schroefdraad meer op. Weer een verwensing, nu van mijzelf vanwege het besluit om op deze reis het zware kistje vol oud ijzer, bouten en moeren maar thuis te laten. Zonder vervangende bout kan de motor

niet meer draaien en die heb ik dus niet. Desperaat, zonder nadenken of plan, kijk ik in een doosje met boren. Daartussen ligt een flinke bout te glimmen, die me niet eerder is opgevallen. Hij is iets dunner en korter dan de kapotte bout. Zou ik nog ergens een passende moer hebben? Ik trek alle kastjes open en vind er wel twee. Als ik een vulplaatje onder de pompsteun verwijder, blijft op de bout voldoende draad over om de moeren tegen elkaar te borgen. De poelie van de pomp staat dan wel niet meer in lijn met het vliegwiel en de V-snaar slijt sneller, maar voor de paar uur varen naar het dichtstbijzijnde dorp Karlsberg moet dat maar even.

In Karlsberg geen spoor van een garage of werkplaats, wel ligt aan het water een restaurant. Met de verrommelde bout in mijn hand vraag ik het meisje aan de kassa of ik in de buurt... "Wacht maar even," zegt ze en ze pakt haar iPhone. Ik begrijp dat haar baas er zo aankomt. Vijf minuten later stopt er een Mercedes voor de deur. De bestuurder ziet de bout en zegt: "Stap maar in." Een paar kilometer buiten het dorp loopt hij in een superstore voor boeren en bouwvakkers rechtstreeks naar het schap waar exact de juiste maat bout van machinestaal 8.8 op mij ligt te wachten. Ik neem ook maar meteen een extra veerring en een zelfborgende moer mee voor de tweede bout die nog wel vastzit. Bedankt oma's engel!

Rob Bijnsdorp is journalist, communicatieadviseur en zwerper op en langs het water. De nieuwste ontwikkelingen in jacht-ontwerpen en navigatie-elektronica gaan aan hem voorbij. Maar des te meer gaat zijn aandacht uit naar de kwaliteit van het leven aan boord en naar de bijzonderheden van het water waarop we varen.

“**DE ROERGANGER
HAD EVEN
TEVOREN DIE
LOSLIGGENDE EN
VOOR HEM NOG
ONBEKENDE LIJN
GOED VASTGEZET.
WAAROM?**”

